

РЕШЕНИЕ

№ 18635

гр. София, 02.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7682** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. В., гражданин на Република Сърбия, чрез адвокат О. Б. срещу отказ рег. № 5364р-4728/25.02.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за постоянно пребиваване.

С решение № 3771/08.06.2023 г. на АССГ, 35 състав, жалбата е отхвърлена. При касационното обжалване на решението, ВАС, с решение № 9196/24.07.2024 г., го е отменил и е върнал делото за ново разглеждане с конкретни указания.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че същият не е мотивиран. Инвокирани са доводи, че в административният акт не са описани фактическите предпоставки, дали възможност на административният орган да упражни дадените му в ЗЧРБ правомощия. Соочи се, че с оспорения отказ са нарушени основни права на В., гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Б., поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Т. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че акта на Директора на Дирекция „Миграция“ са обсъдени

всички доводи, касаещи основанията за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Чуждестранният гражданин не е могъл да докаже, че са налице предпоставките по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което не може да се възползва от облекчената процедура за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 23.09.2022 г. Д. В., гражданин на Република Сърбия е подал до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР заявление рег. № Г-3526, за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Към заявлението са приложени документи, съгласно чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ: копие от валиден паспорт, издаден от компетентните власти на Република Сърбия, извлечение от регистъра по гражданско състояние – регистър на родените, с превод на български език за лицето Д. В., от което е видно, че негова майка е Д. В. (моминско име: М.); извлечение от регистъра по гражданско състояние – регистър на родените с превод на български език за лицето Д. В., от което е видно, че същата е записана с българска национална принадлежност; удостоверение № 200-3-1276/08.08.2022 г. с превод на български език, от което се установява рождената дата на Д. В., както и имената на родителите му и е направено изрично отбелязване, че майка му Д. В. е с вписана българска национална принадлежност; удостоверение № 200-00-4/2022-26/8320/08.03.2022 г., с превод на български език, което удостоверява, че Д. В. е с национална принадлежност „българска“; удостоверение КУ № 1659/2022/15.08.2022 г., с превод на български език, издадено от Основен съд, [населено място], според което срещу Д. В. не се води наказателно производство и не се води следствие; Трудов договор № 050/23.09.2022 г., сключен между „ТЦМ БАУ“ ООД – [населено място] и Д. В., по силата на който последният приема да изпълнява длъжността „работник, строителство“ с код по НКПД: 93120003 в дружеството, при пълен /8-часов/ работен ден, трудово възнаграждение от 710,00 лв., и 6-месечен изпитателен срок; справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ с вх. № 22388223446053/23.09.2022 г., от която е видно, че трудовият договор с Д. В. е заверен, приет и вписан в регистъра на НАП; удостоверение за регистрация на трудовия договор на Д. В. в НАП; нотариално заверена Декларация от Л. А. А., в която същият декларира, че осигурява жилище и адресна регистрация на Д. В. в собствения си апартамент, находящ се на адрес: [населено място], [жк], № 105, вх.Б, ет.8, ап. 49.

Видно от представеното писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, агенцията не разполага с данни, че лицата в списъка /сред които и Д. В./ не представляват заплаха за националната сигурност, поради което не възразява да получат разрешение за постоянно пребиваване в Република България.

С писмо рег. № М-22853/17.11.2022 г. ДА „НС“ е уведомила директора на дирекция „Миграция“ – МВР, че е постъпила информация от ИНТЕРПОЛ, Белград, че

сръбският гражданин Д. В. е регистран в Сърбия като извършител на престъпления. От собственика на жилището Л. А. А., където Д. В. е заявил свой постоянен адрес, е постъпило сведение, видно от което той не е виждал чужденеца и не желае той повече да се води на този адрес.

На 19.01.2023 г. е извършена проверка на адреса, посочен от чужденеца. За установеното е изготвена Докладна записка рег. № 5364р-1944/24.01.2023 г. В нея е отразено, че при посещението на място Д. В. не е установен на заявения от него постоянен адрес. Собственикът на имота е заявил писмено, че не го е виждал от датата на подаване на декларацията и не желае той да се води на адреса му.

От извършената справка за пътуване на лице – чужд гражданин в АИС „Граничен контрол“, се установява, че последното влизане на Д. В. на територията на страната ни е на 20.12.2022 г., в 12:23 ч. през ГКПП „К.“ – шосе, с цел туризъм, като е същият е напуснал на същата дата в 14:55 ч. през същия ГКПП. Установено е, че той е влизал на територията на Република България четири пъти, но само за по няколко часа в рамките на по един ден, а именно: влизал е на 23.09.2022 г., на 14.11.2022 г., на 20.12.2022 г. и на 31.01.2023 г. като е напуснал страната ни в същите дни.

От ответника е представено писмо от Главна инспекция по труда, в което са описани резултатите от проверка, извършена на „ТЦМ БАУ“ ООД – [населено място]. В хода на същата е установено, че дружеството има сключени трудови договори с 32 лица – чужди граждани, в т.ч. и Д. В., с цел да получат постоянно пребиваване на основание техния български произход. Управителят на дружеството е представил документи, видно от които тези лица са удостоверили постъпването си на работа в деня на подписване на трудовите си договори или на следващия ден, проведен им е начален инструктаж и са запознати с правилата за работа при работодателя. Веднага след това обаче те подавали молби за ползване на неплатен отпуск, който им е разрешен със заповеди на управителя и по тази причина не упражнявали труд.

Видно от представената от ответника справка за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател, трудовият договор на Д. В. с „ТЦМ БАУ“ ООД – [населено място] е прекратен на 24.04.2023 г. На 28.11.2023 г., Д. В. е сключил трудов договор с „ТНТ Живкович“ ЕООД, който е прекратен на 02.05.2024 г.

О представената справка за пътуване на лице – чужд гражданин се установява, че от началото на 2021 г. до настоящия момент Д. В. е влизал на територията на Република България 18 пъти, но за по няколко часа.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради което е издал оспорения отказ.

Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата срещу процесния отказ е подадената в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

Съгласно чл. 226, ал. 1 от АПК, при новото разглеждане на делото

първоинстанционният съд разглежда делото по общия ред, като производството започва от първото незаконосъобразно процесуално действие, послужило като основание за връщане на делото.

В посоченото по-горе решение на ВАС посочва, че по повдигнатия спор е следвало от страна на съда да бъде преценена разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, съгласно която за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. Съгласно изискването на чл. 35, ал. 1 ППЗЧРБ за предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ не е необходимо представяне на доказателства за осигурено жилище, каквото е изискването на чл. 34, ал. 1, т. 3 от Правилника, а нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване. В тази насока съдът не е изложил мотиви какви са изискванията на закона при заявяване на предоставяне на право на постоянно пребиваване и не е даден отговор, съобразно тази нормативна уредба, следва ли лицето при подаване на заявлението непременно да живее на този адрес или декларирането му има за цел да уведоми органа за осигурен адрес за регистрация.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за постоянно пребиваване не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. По силата на цитираната разпоредба разрешение за постоянно пребиваване, могат да получат чужденците с български произход. Според ал. 2 от същата норма, редът за установяване на обстоятелствата и условията по ал. 1,....., се определят с правилника за прилагане на закона.

Съгласно чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в ДКО – МВНР документ за платена такса за визата.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице материално-правните предпоставки, даващи възможност на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да откаже издаване на исканото разрешение за постоянно пребиваване по следните съображения.

Съгласно чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ, за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане.

Между страните няма спор, че Д. В. е представил всички посочени в чл. 34 и в чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ, документи.

Основния спорен въпрос, в разглеждания казус е дали, някои от тези документи не са с невярно съдържание, съответно дали отразяват верни данни.

Видно от обстоятелствата, отразени в докладна записка № 5364р-1944 от 24.01.2023 г., собственикът на жилището, находящо се на административен адрес: [населено място], [жк], № 105, вх.Б, ет.8, ап. 49, Л. А. С. е декларирал съгласието си, да осигури жилище и адресна регистрация на Д. В.. Но той не го е виждал от момента на заверката на декларацията и е заявил в сведение, че не желае той да се води на този адрес.

В сведение с № 536400-3634/24.01.2023 г., написано саморъчно от Л. С. и предадено на служителите на Дирекция „Миграция” – МВР, извършили проверка на адреса, той е заявил, че не желае Д. В. да се води на неговия адрес.

Докладната записка представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 178 от ГПК. При липса на оспорване по реда на чл. 193 от ГПК, същият има обвързваща съда материална доказателствена сила, досежно отразените в него обстоятелства, предмет на удостоверителното изявление на съставилото го длъжностно лице.

Съдът намира, че на Д. В. не е имал намерение да пребивава на посочения адрес, защото лице. Не е без значение и обстоятелството, че не са представени доказателства за това, че жилището в действителност принадлежи на Л. А. и че той го е предоставил владението върху него на Д. В. на някакво правно основание – договор за наем, учредено право на ползване и т.н.

Не е трудно да се направи извод, че оспорваният не живял на посочения адрес, защото видно от справка за пътуване на лице – чужд гражданин, е установено, че Д. В., гражданин на Република Сърбия за периода от началото на 2021 г. до настоящия момент, е влизал на територията на Република България 18 пъти, но за по няколко часа.

От друга страна, за да се възползва от облекчената процедура по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, чужденецът, комуто не е издадена виза за дългосрочно пребиваване, следва да представи на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Такъв договор, сключен с „ТЦМ БАУ” ЕООД е представен, като в същия е посочено, че мястото на работа е в [населено място]. Прави впечатление, че договорът е сключен на 23.09.2022 г., т.е. на същата дата на която е подадено и заявлението до Дирекция „Миграция“ – МВР.

Чужденецът реално не е упражнявал трудова дейност, защото на същият ден, когато той е бил сключен и е подадено уведомление до НАП, той е пуснал молба за предоставяне на неплатен отпуск, която му е разрешена.

Отразеното в цитираната справка за пътувания на Д. В. и от факта, че той не упражнявал и не е имал намерение за упражнява трудова дейност, обстоятелства, които не е се оспорват, дават основание на съда да направи извод, че представеният трудов договор е фиктивен и е сключен единствено за целите на процедурата по издаване на разрешение за постоянно пребиваване.

Няма логика, работник да подпише трудов договор и още същия ден да подаде молба за неплатен отпуск. Не е възможно той да изпълнява трудовите си задължения, след като физически отсъства от мястото, определено му според договора, освен ако изрично не е предвидено работата да бъде изпълнявана дистанционно. Последното обстоятелство в случая не се установява.

Допълнителен аргумент за фиктивност на трудовия договор е липсата на длъжностна характеристика, екземпляр от която, съгласно чл. 127, ал. 1, т. 4 от КТ, се връчва на

работника или служителя при сключване на трудовия договор срещу подпис и се отбелязва датата на връчването.

От изложените мотиви следва обоснования извод, че при подаването на заявлението за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, Д. В. е декларирал в действителност неверни обстоятелства, а именно, че има нотариално заверено съгласие, отразено в декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване осигурено жилище и че работи по трудов договор – основание за отказ за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 26, ал.1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Дори да се приеме обратното, а именно, че към момента на подаването на заявлението Д. В., е имал съгласието на собственика на имота за предоставяне на адрес на пребиваване, инкорпорирано в нотариално заверена декларация от 25.08.2022 г., Л. А. С. е оттеглил съгласието си, преди издаването на издаването на оспорения акт, от което може да се направи извод, че не са изпълнени условията по чл. 35, ал. 1 от ЗЧРБ.

Така мотивиран, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им, включително и по отношение на тези, направени при първоначалното разглеждане на делото от АССГ, както и пред ВАС, съгласно чл. 226, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,
Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В., гражданин на Република Сърбия, чрез адвокат О. Б. срещу отказ рег. № 5364р-4728/25.02.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за постоянно пребиваване.

ОСЪЖДА Д. В., гражданин на Република Сърбия да заплати на Дирекция „Миграция“ – Министерство на Вътрешните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 3503 по описа за 2023 г. на Административен съд София – град и 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 7430 по описа за 2023 г. на Върховен административен съд и сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 7682 по описа за 2024 г. на

Административен съд София – град.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.